

Prædiken til 17. søndag efter trinitatis

Luk. 14, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Engang på en sabbat var Jesus kommet ind for at spise hos en af de ledende farisæere, og de sad og holdt øje med ham. Da stod der foran ham en mand, som led af vand i kroppen, og Jesus spurgte de lovkyndige og farisæerne: »Er det tilladt at helbrede på sabbatten eller ej?« Men de sagde ingenting. Så rørte han ved manden og helbredte ham og lod ham gå. Derpå sagde han til dem: »Hvis en af jer har en søn eller en okse, som falder i en brønd, vil han så ikke straks trække dem op, selv om det er på en sabbat?« Det kunne de ikke svare på. Da Jesus lagde mærke til, hvordan de indbudte udvalgte sig de øverste pladser ved bordet, fortalte han dem en lignelse: »Når du bliver indbudt til et bryllup, så sæt dig ikke øverst ved bordet. Måske er der indbudt en, der er fornemmere end du, og så kommer han, der har indbudt jer begge, og siger til dig: Giv ham din plads! Så må du med skam indtage den nederste plads. Nej, når du bliver indbudt, gå da hen og sæt dig på den nederste plads, så at han, der indbød dig, kan komme og sige: Min ven, sæt dig højere op! Så bliver du hædret i alle gæsternes påsyn. For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.« Lukasevangeliet 14,1-11

For kristne har ydmyghed siden kirkens første dage været en dyd, man skal efterstræbe i alle livets forhold. Mellem ægtefæller hvor der således læses ved et kristent bryllup fra Paulus brev til menigheden i Efesos: ”Ifør jer da, som Guds udvalgte, hellige og elskede, inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed.” I forhold til forældre: ”Ær din far og mor.” Og i forhold til den øvrige verden: ”Lev jeres liv blandt hedningerne sådan, at de netop kan få syn for jeres gode gerninger”. Og endelig indbyrdes: ”Lev alle i enighed, og vis medfølelse, broderkærlighed, barmhjertighed og ydmyghed. Gengæld ikke ondt med ondt eller skældsord med skældsord, men tværtimod med velsignelse, for I er kaldet til at arve velsignelse.”

Med ydmyghed skulle kristne overvinde verden. Det gjorde de også. Sådan fik kristendommen betydning for mange mennesker. Når kirken derimod bliver hovmodig, er den i fare for at miste sin betydning. Det må vi aldrig glemme. Derfor er der heller ikke noget galt i at indtage den bageste plads i kirken, som mange vante kirkegængere gør det. Mon ikke de gør det, fordi de har hørt

denne fortælling om pladserne, som er dagens evangelium?

At udvise ydmyghed er ganske vist svært – det er sandt. Det er heller ikke en af de kristne dyder, vi gerne fremhæver. Vi fremhæver oftere tolerance, og frem for alt fremhæver vi kærlighed. Men da skal vi huske Paulus' karakteristik af kærligheden. Den puster sig ikke op. Den praler ikke. Nej, kærlighed og ydmyghed hører sammen. Ja, det kræver faktisk stor ydmyghed at elske, det ved vi egentlig godt. At elske er, at man sætter sig selv og sine egne behov til side. Det er måske naturligt at gøre for os i forhold til vores små børn, sværere bliver det, når det er større børn, ægtefælle, forældre eller søskende. De er som regel mere krævende. Ikke desto mindre er det kristeligt set en dyd, vi skal efterstræbe.

Men ydmyghed er bare ikke en dyd, der efterstræbes særligt meget mere. Det er sjældent nogen siger, at de opdrager deres børn til at vise ydmyghed. Det er sjældent, man opfordrer dem til at sætte sig på de bageste pladser, for alle andre synes at stræbe fremad.

Blandt min egen stand, præsterne, har vi det også med at glemme at være Herrens ydmyge tjenere. Ofte glemmer vi, at vi er husholdere. At vi tjener en Herre over os og ikke vores egen sag. Derfor bliver vi ærgerlige, når kirken ikke ligner en succes. For det opfatter vi som vores eget nederlag. Så finder vi på alle mulige, og umulige, ting for at virke karismatiske og medrivende. Og så glemmer vi ydmygheden.

For eksempel synes jeg ikke det efterhånden så almindelige fænomen den såkaldte ”præsteselfie” vidner om særlig megen ydmyghed. Jeg mener præsteselfien begyndte i forbindelse med forårets konfirmationer. Et par præster tog et billede af sig selv med konfirmanderne i baggrunden og lagde det på Facebook.

Efterfølgende opstod der en virtuel storm af lignende ”præsteselfies” på de sociale medier. Nu skulle alle præster tage selfies med deres konfirmander umiddelbart inden konfirmationen.

Efterhånden som konfirmationssæsonen skred frem, blev jeg mere og mere træt. Flere og flere af mine Facebook-præstevenner lagde selfies med sig selv og konfirmanderne ud. Så mange at jeg til sidst erklærede åbent, at jeg aldrig mere ønskede at se en ”præsteselfie”.

Men da var ”præsteselfien” allerede blevet dagens præstebillede. Nu er det så almindeligt, at jeg ikke tænker så meget over det længere. Men det irriterer mig faktisk stadigvæk.

Er det et tidsbillede? Præsten der kigger ind i kameraet. Poserende. Optaget af sit eget billede. Betragende sig selv. Ikke fordi man ikke kan forstå denne selvoptagethed. Kravene til præster om at være spændende personligheder med mange kompetencer og færdigheder har vist aldrig været højere. Hertil kommer forventningerne om flottere tal, altså kirkegængertal, og det påvirker da præsternes psyke. Vi ved udmærket godt, at

kriteriet for om vi er vellidte eller ej, er det ene – vi skal kunne ”trække” nogle folk.

Spørgsmålet er, om ikke denne nye folkelige forståelse af præsterollen er både u-luthersk og sågar ukristelig. Og ydmyg er den i hvert fald ikke. Præstens opgave er ganske vist altid at pege, men aldrig på sig selv, men derimod væk fra sig selv og hen på Kristus. Det er min opgave: At Han, Kristus, skal blive større, men jeg skal blive mindre. For evangeliet viser altid et menneske væk fra sig selv og hen til Kristus, og det bør præsten også gøre. Ja, det bør alle kristne gøre, og det kan de gøre ved at opføre sig ydmygt og beskedent. Ved at indtage de bageste pladser, selvom de godt kunne have taget de øverste. Amen.

Nana Hauge

Hårslev-Padesø Pastorat

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 392: Himlene Herre

Nr. 598: O Gud du ved og kender

Nr. 289: Nu bede vi

Nr. 411: Hyggelig rolig

Nr. 731: Nu står der skum

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk